

N.º 11 (a) Patent n.º 113.982 Preu: etc.

esquix

Suplement d'EN PATUFET

EL ROSERET

Biblioteca Nacional de España

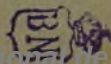
El roseret

HEUS ací que una vegada era una nena petita i eixerideta que es deia Ció. Aquella nena no tenia ningú més al món que la seva àvia, una velleta que vorejava els cent anys.

Àvia i néta s'estimaven molt, molt. Ves si s'estimaven, que sempre anaven juntetes a tot arreu. A tot arreu llevat del bosc a buscar llenya, car la velleta s'hauria cansat massa.

Vivien en un llogarret minúscul de l'alta muntanya, en un llogarret que molta part d'hivern era tot blanc de la neu.

—Jo, filleta meva—li deia l'àvia—, el dia que tu menys t'ho esperaràs em

moriré com un pollet. Tu pensaràs:
«Que dorm la padrina avui! Ai noi!
No es desperta de cap de les maneres.»
I mentrestant jo ja m'hauré despertat
dalt del cel.

—¿De debò, padrina? ¿I per què
us morireu?

—Ai, ves! ¿Per què em moriré?
Doncs, perquè Nostre Senyor em dirà:

«Vella, velleta,
que vas massa corbadeta,
corre, puja al cel de dret,
que t'hi guardo un reconet»,

i jo, és clar, faré el què em manarà
Nostre Senyor.

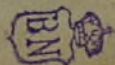
—¿I a mi em deixareu tota soleta,
padrina?

—Prou greu que em sap! Si podia,
et prendria cap al cel amb mi.

—¿I per què no em prendreu?

—Perquè Sant Pere, que és un por-
ter que vigila molt, tampoc no perme-
tria que hi entressis.

—¿Ni que l'hi demanés ben dema-
nat?

—No, ca! Sant Pere la sap molt llarga, i no cedeix així com així.

—Però jo li diria que vinc amb vós, perquè al món hauria d'estar massa soleta.

—Potser aleshores et contestaria com va contestar a una nena que era com tu.

—Conteu-m'ho, padrina!

—Doncs li va fer de contesta:

«Nena, nena, per entrà al cel s'ha de dû un saquet de fel.»

—No us entenc!

—Ja m'entendràs! El saquet de fel vol dir que s'ha d'haver patit molt, i, és clar, les nenes, generalment, no pateixen gaire, ¿oi Cioneta?

—Això segons com! ¿Us recordeu, padrina, d'aquell dia que se'm va trencar la nina, que jo em vaig fer un bon tip de plorar?

—Prou que me'n recordo, Cioneta! Si jo hagués tingut més cèntims, te n'hauria comprat una altra de seguida.

—¿Veieu, doncs, com també patim les nenes?

—Tens raó, filleta meva, però a Sant Pere aquest sofrir no el commou.

La Cioneta no s'acabava de convèncer. ¿I aquells nens que es moren petits, petits i que diuen que van al cel? Si aquells nens hi van, ¿per què no podia anar-hi ella que ja havia gustat les amargors de la vida? Ella, que de menuda, menuda que no tenia pares, i que al món, sense la padrina, es moriria d'enyorament.

Ara, però, la velleta li trencà les seves cabòries, car ja era l'hora d'anar-se'n a dormir.

—Apa, Cioneta, que diràs l'oració.

—Sí, padrina, que ja gairebé la sé tota de cor.

La velleta féu:

«Mare de Déu Immaculada,
deu-me una son ben reposada.
Bon angelet que em vetllaràs
no et fiïs pas
de Satanàs.

I Vós, Déu Pare omnipotent
no em deixeu sola ni un moment,
amén.»

La nena repetia les paraules de l'àvia. Després es senyava amb una mi-
queta d'aigua beneïda que tenia al cap-
çal del llit, deia tres avemaries, be-
sava la carona arrugada de la velleta i
s'adormia dolçament.

* * *

Havia nevat tota la nit. Era la pri-
mera nevada d'aquell hivern.

Quan la Cioneta es despertà, guaità
per la finestreta de la seva petita cam-
bra i veié la gran blancor.

Ara el ventet esfilagarsava els nú-
vols, i avall, a la ratlla de mar, el sol
s'enlairava vermellós com una taqueta
de sang.

—Padrina, padrina!—cridà la nena.
—Ja ha nevat!

I corregué cap a la cambreta de
l'àvia. En adonar-se que aquesta en-
cara dormia, no digué res més per tal

de no despertar-la. I sortí de puntes.

La Cioneta pensava:

—Quina alegria tindrà la padrina quan ho veurà tot blanc, ella que l'any passat deia que era la darrera nevada que veuria!

I tot pensant això la nena s'esmunyí cap a la cuina a començar d'encendre el foc.

—Quan la padrina es llevarà, jo ja ho tindrè tot fet i li diré: «Elis, elis, que jo he estat més matinereta que vós!»—projectava la Cioneta.

L'àvia, però, no es despertà més.

Hauríeu cregut que dormia, i ja era difunta.

Podeu comptar l'esglai de la nena! Precisament la vetlla anterior li havia parlat d'allò mateix, talment com si la bona velleta pressentís que la mort se li atansava.

La pobra Cioneta plorà molt, molt.

—La padrina se n'ha anat cap al cel i m'ha deixat soleta! —gemegava amb gran tristor.

Ves per què no s'havia de morir també ella! Al cel hi tenia el pare, la mare, dos germanets i ara la padrina.

I es recordava de Sant Pere, que es mostrava tan sever, segons contava l'àvia.

—Ai noia! Tanmateix, Sant Pere s'hauria d'apiadar una miqueta més dels infants—pensava la Cioneta.

Però s'hagué de conformar de romandre a la terra, ja que el cel era tan alt que ningú sense el permís de Nostre Senyor no podia enfilars'hi.

La nena, doncs, vivia soleta del tot. Ella es rentava la robeta, ella escombrava i endreçava casa, ella es cuinava i ella s'arribava al bosc a buscar llenya.

Heus ací que un matí la Cioneta agafà una llesqueta de pa sucada amb mel, i xano xano se n'anà al bosc.

Aviat hi arribà, per tal com era prop del poble.

Feia poca estoneta que cercava llenya, quan s'adonà d'una dona molt formosa, però molt pobreta, que s'havia

assegut al peu d'una alzina amb un infantó a la falda.

La Cioneta va pensar:

—No sé de què la puc conèixer aquesta dona. Del poble no ho és, però jo la tinc vista.

La desconeguda li demanà una gràcia de caritat. La nena no portava cap cèntim al damunt; només duia mitja llesqueta de pa sucada amb mel.

—No tinc res per donar-vos, bona dona. Si volíeu aquesta miqueta de pa...—insinuà la Cioneta.

La pobreta l'acceptà i se la partí amb el nen que tenia a la falda.

—Gràcies!—digué la desconeguda—. Té, pren aquest roseret que ja està arrelat i planta'l de seguida.

—¿Que és vermell o blanc?—preguntà la nena.

—Es un roseret meravellós.

—Ara sóc jo que us he de donar les gràcies. ¿Sabeu on el plantaré? Doncs al cementiri, damunt mateix d'on hi ha la padrina enterrada. Cada dia ani-

*Si volteu aquesta miqueta de pa...—
insinuà la Cioneta.*

ré a regar-lo, i així ella veurà que me'n recordo.

Això ho deia la Cioneta tot contemplant el roseret. Quan aixecà l'esguard veié amb moltíssima sorpresa que mare i fill havien desaparegut. Mirà a tort i a dret, i res, no s'albiraven per enlloc.

—Ai noia! — pensà—. Que és estrany! ¿I si haguessin estat la Mare de Déu i el Nen Jesús? Ves que ximpleta de no preguntar-los-hi! A ben segur que ells m'haurien deixat entrar al cel. Sí que ho devien ésser, sí! Jo els tenia vistos d'alguna estampa.

Però ara ja era tard. La Cioneta arplegà un feixet de llenya, i cap a caseta falta gent.

Tan aviat com hi arribés, aniria al cementiri a plantar el roseret.

I així ho va fer.

* * *

I cada dia el regava, cada dia, cada dia. I li deia en partir:

«Roseret, bon roseret,
puja verd i puja dret.»

La planteta semblava que fes cas d'aquelles paraules; creixia molt, molt. Ves si creixia, que tothom se'n feia creus de veure'l tan alt.

La Cioneta pensava:

—Aquella bona dona que me'l va donar, que a ben segur que era la Mare de Déu, em va dir que era un roseret meravellós. Meravellós? ¿I què deuen fer els roserets meravellosos?

I ella dali de regar-lo, dali de regar-lo cada matí. I vinga repetir-li:

«Roseret, bon roseret,
puja verd i puja dret.»

Un dia es digué:

—De verd i de dret ja hi puja. ¿I si li demanés una altra cosa?

I ella que sí, que allargà la seva oració:

«Roseret, bon roseret,
puja verd i puja dret
fins a trobà el Jesuset.»

El roseret s'estirà amunt, amunt...
¿fins a on diríeu? Doncs, fins a la
mateixa porta del cel.

Però la Cioneta tenia una mica mica
d'angúnia.

—¿I si Sant Pere se n'adona—pen-
sava la nena—i me'l trenca d'una revo-
lada?

Mes el bon sant ben lluny de fer
això. A l'inrevés, quan veié que al peu
de la porta de la glòria florien un bé
de Déu de roses, agafà l'ullera de llar-
ga vista, mirà cap a la terra i veié la
Cioneta que regava el roseret i que
deia:

«Roseret, bon roseret,
puja verd i puja dret
fins a trobâ el Jesuset.»

—Menut!—cridà sant Pere—. Vina!

I comparegué un angelet que tenia
unes ales petites petites, com els an-
gelets del voltant de la Puríssima.

—Vés baixant poc a poquet, per
aquest roseret avall, fins a la terra. A

—Prou que t'hi portarél!—contestà l'an-
gelet, fent l'home.

la nena que trobaràs te l'enfiles a coll-i-be i la puges cap aquí dalt al cel.

L'angelet, trap, trap, davallà per entre les fulles i les roses, molt lleuger. Es clar, com que era un angelet!

Podeu contar la sorpresa de la Cioneta en veure'l!

—¿Ja em podràs portar, angelet, a coll-i-be?—preguntà la nena, després que ell hagué parlat.

—Prou que t'hi portaré!—contestà l'angelet, fent l'home.

I trap trap, trap trap, roseret amunt (aquell roseret no tenia espines perquè era meravellós), la Cioneta aviat arribà al cel, on trobà la padrina i el seu pare i la seva mare i dos angelets menuts que eren els seus germanets, que tots plegats ja l'esperaven amb una corona de roses per presentar-la davant del Jesuset.

I ací el conte s'ha finit
del bell roseret florit.

R. BIR

LES BOTES DE SOLA GRUIXUDA

O EL CAÇADOR CAÇAT

